



## MISIONAR ÎN PAKISTAN

Vlad Ardeiaș, Februarie 2020

Călătoria spre Pakistan a început la finele lui Noiembrie 2019 când, fiind în Lituania, mi s-a povestit despre fratele Sunil Joseph. Chiar atunci am luat legătura cu el și am petrecut mai bine de o oră discutând perspectiva de a ne întâlni acolo pentru misiune. Procesul de obținere a vizei a fost unul surprinzător de lung și de anevoios însă, cu ajutorul lui Dumnezeu, marți 14 Ianuarie 2020 am primit viza și vineri, 17 Ianuarie 2020 am plecat spre Pakistan. Călătoria a durat mai bine de 30 de ore și nu a decurs fără provocări.



Când am ajuns era deja întuneric. M-am întâlnit cu fratele Sunil și cu fratele Kamran, cel ce urma să ne conducă în toate locurile pe care le-am vizitat. Călătoria până la casa lui Sunil a durat aproape o oră nu pentru că distanța ar fi fost mare, ci mai degrabă din cauza aglomerației. Nu am văzut niciodată un trafic atât de haotic: aproape nimeni nu ține cont de regulile de circulație iar mulțimea motoretelor care se strecoară peste tot, face ca întreaga experiență să fie de-a dreptul terifiantă, cel puțin pentru un european.

După o oră am ajuns la destinație și am cunoscut familia lui Sunil: pe tatăl lui, cei doi frați, fiica de 1 an și soția care urmează să nască peste o lună. Și pentru că era prima oară când ne vedeam în carne și oase, am

petrecut până mult după miezul nopții.

Și în Pakistan este iarnă, însă temperaturile variază între plus 15 și plus 20 grade Celsius, asta pentru că vara temperatura depășește uneori plus 50 de grade Celsius. Neavând însă niciun sistem de încălzire, în interiorul clădirilor este destul de rece, însă această temperatură este compensată de căldura din inimile lor.

La câteva sute de metri distanță de casa lui Sunil, se află cele două biserici Creștine (Catolică și Penticostală) care au fost ținta celor două atentate sângeroase din 2015. Această comunitate din Lahore este una dintre cele mai mari comunități Creștine din Asia. Datorită faptului că 97% din populația Pakistanului este musulmană, Creștinii s-au retras aici pentru a forma o comunitate unită și sigură pentru familiile lor.

Am adormit cu sentimente contradictorii: entuziasm, uimire, puțină teamă, mari așteptări pentru zilele următoare.



### Cuprins:

Demascat

Pag. 12

Invitație

Pag. 14

## Luni, 20 ianuarie 2020. Green Town

După o călătorie de 2 ore într-o mini dubiță în zona rurală, am ajuns într-un sat cu populație mixtă Creștină și musulmană. Clădirile din cărămidă cu terase pe acoperișuri, străzile înguste din pământ, micile canale pe care curge apa menajeră, gunoaiile prezente pretutindeni, puzderia de copilași care fac din orice obiect vechi și stricat o jucărie, mi-au amintit de imaginile pe care obișnuiam să le văd uneori cu localitățile din Orientul Mijlociu de acum mai bine de 100 de ani.



Pentru că a fost o zi lucrătoare, audiența a fost formată din femei și copii. Fratele Sunil mi-a explicat că ele ascultă mesajul după care povestesc totul soților seara, acasă. Pe lângă acestea, a mai participat pastorul local al uneia din bisericile Creștine din zonă și unul din cei doi lucrători Biblici care lucrează împreună cu Sunil: Amir și Asif.

Trebuie să iau puțin timp pentru a vă povesti despre acești doi lucrători Biblici. Ei sunt frați de sânge,

născuți orbi iar unul dintre ei are un handicap la picioare din cauza căruia merge foarte greu. În ciuda acestor condiții, ei călătoresc în toată zona Punjab, răspândesc literatură și organizează adunări ca cele despre care vă povestesc acum. Știu: sunteți uimiți și vă întrebați „CUM?”. Ei bine, de călătorit călătoresc dintr-un loc în altul cu taxi-ricșe (motorete cu 3 roți): pleacă de acasă spre prima locație unde sunt așteptați de frații din zonă. După ce termină lucrarea acolo, frații cheamă o altă ricșă în care ei se urcă pentru a ajunge în următorul loc. Tatăl lor îi ajută de asemenea. Ceea ce este și mai uimitor este faptul că fac această lucrare de 30 de ani: au început mergând pe o platformă de lemn cu două roți trasă de un măgar: tatăl lor mâna măgarul, în timp ce ei predicau Evanghelia prin sate. Nivelul lor de înțelegere a Scripturii este de-a dreptul uimitor.

Întâlnirea cu ei a fost un șoc pentru mine: m-am simțit profund rușinat de multe experiențe din trecut și mi-am amintit că „Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile cari nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt” (1 Corinteni 1:27, 28).

Adunarea a avut loc pe terasa acoperișului unei case și pentru că au folosit o boxă și microfoane, toată populația satului a auzit ce s-a cântat și predicat.

Pentru că nu am avut la dispoziție decât o singură ocazie de a mă întâlni cu ei, am decis să le împărtășesc gânduri despre cel mai important subiect: dragostea lui Dumnezeu. Trebuie să vă imaginați că acești oameni sunt extrem de simpli, sinceri, „creduli” ar spune unii dintre noi, dar cu o inimă foarte mare. Au fost de-a dreptul entuziasmați de câteva din ideile pe care le-am împărtășit despre iubirea necondiționată a lui Dumnezeu din pilda fiului risipitor. La final, au venit la mine și m-au rugat să mă rog pentru fiecare în parte pentru diferite nevoi specifice. Uimitor a fost faptul că mai mulți copilași de 12-15 ani au solicitat rugăciune pentru o binecuvântare spirituală. O fată de 15 ani care este la un liceu musulman, fiind singura elevă Creștină, a solicitat rugăciune pentru protecție dar și pentru înțelepciune de a răspândi Evanghelia în acel loc întunecat. Toți copiii prezenți s-au învoit de la școală pentru a participa la această adunare.



Un grup de 4 femei au solicitat rugăciune pentru înțelepciune și călăuzire divină în vederea lucrării misionare pentru că asta este ceea ce-și doresc cel mai mult.

Când m-am urcat în mașină și am plecat, parcă visam. Nu mi-am putut imagina că într-un astfel de loc atât de izolat și de sărac există copii și femei cu o determinare atât de puternică să-L urmeze pe Dumnezeu.

Ajunși acasă la Sunil, am mâncat câteva fructe și am pornit către următoarea destinație, de data aceasta un mic orașel numit „Green Town”. Era deja întuneric când am ajuns pe o străduță îngustă, dosită, plină de gunoaie și câini vagabonzi. Aici am avut o altă experiență uimitoare.

Adunarea a fost găzduită de o familie catolică care a invitat mai mulți oameni la ei acasă. Au participat mulți copii și tineri care au fost atât de fericiți că cineva a venit să-i viziteze și să le predice Evanghelia, încât atunci când am intrat în clădire au început să arunce peste noi cu petale de trandafiri. Și aici am petrecut mult timp în rugăciune cu fiecare în parte. Una dintre tinerele în vârstă de 20 de ani a insistat să ne rugăm ca Dumnezeu să-i dea înțelepciune divină și memorie pentru a memora și predica cu putere Evanghelia. De asemenea a vrut să ne rugăm ca Dumnezeu să-i ofere un soț a cărui inimă să ardă pentru misiune.

Poate vă veți gândi „desigur că au venit mulți pentru că oamenii din țările atât de sărace vin mereu pentru „pâine și pește”. Însă probabil că unul dintre cele mai uimitoare momente a fost când ne-au invitat la masă și ne-au oferit bani. Nu mi-a venit să cred că ei, din sărăcia lor lucie, au pregătit o masă bogată și mai doreau să ne dea și bani.

Final de zi cu o concluzie mult după miezul nopții: când îți va mai veni în minte gândul că ești singur și ți-e greu pe Calea Creștină, că ai resurse limitate și prea puțin timp pentru misiune, amintește-ți de acești minunați frați ai tăi din Pakistan. Eu unul nu cred că voi mai putea vreodată fi descurajat.

### **Martți, 21 ianuarie. Kasur**

După o călătorie de 90 de minute am ajuns în satul în care locuiesc Asif și Amir (cei doi misionari orbi). După ce l-am luat pe Asif și pe un alt frate, am plecat spre Kasur unde am ajuns după 60 de minute. Această localitate are o populație mixtă de Creștini și musulmani.

Mașina cu care am călătorit este o dubiță foarte mică, foarte îngustă. Acum imaginați-vă că străzile din aceste sate/comune sunt atât de înguste încât acea mașină cu greu poate înainta, cu mare dificultate poate lua curbe de 90 de grade.

Mizeria și sărăcia în care trăiesc acești oameni este într-adevăr greu de imaginat. Puține case sunt tencuite; restul sunt făcute din cărămidile care se fabrică la marginea localității. (Aceste „fabrici” de cărămidă sunt deținute de persoane care de cele mai multe ori folosesc oamenii pe post de sclavi: le oferă numai mâncare în schimbul unei munci grele.) Pentru a acomoda cât mai mulți membrii ai familiei, unele case au etaje și acoperișuri-terase unde oamenii dorm pe paturi improvizate care sunt ridicate în timpul zilei. Rețeaua de canalizare înseamnă un șanț care trece prin fața fiecărei case și prin care se scurge tot ce nu este util. Multe din străzi sunt din pământ iar în fața acestui tablou m-am cutremurat la gândul că sezonul ploios durează 3 luni.

Fiind o adunare de evanghelizare au venit persoane diverse, în majoritate Creștini. Ceea ce m-a uimit este faptul că în toate locurile în care am fost până acum, când am întrebat cine a citit vreodată pilda fiului risipitor, nu foarte mulți au ridicat mâna. Am înțeles ulterior că asta se datorează faptului că puțini dețin o Biblie.

Odată ajunși, frații de acolo ne-au îmbrățișat cu căldură iar fețele radiau de fericire. Ulterior mi s-a spus că locul acela n-a fost vizitat niciodată de vreun misionar sau evanghelist.

Fiecare program începe cu 30 de minute de cântat. Melodiile sunt tipice indiano-pakistaneze pentru că altceva nu cunosc. Asif cântă la o tobă pe care o poartă cu el peste tot pe unde merge, iar Sunil la chitară. Oamenii aceștia iubesc muzica și, văzând asta, le-am făcut cadou o melodie:





cei care mă cunoașteți, știți că nu sunt un cântăreț, dar mi-am dorit să le arăt și o altfel de muzică de închinare, chiar dacă interpretarea a lăsat mult de dorit. Ori de câte ori am cântat, a fost o liniște de mormânt ceea ce mi-a arătat că aceste melodii sunt într-adevăr cu totul noi pentru ei.

În general bărbații sunt plafonați datorită autorității pe care o dețin în familie și se mulțumesc cu atât. Femeile și fetele însă tind spre mai mult. Aseară de asemenea am observat câteva fețe cu altfel de priviri decât cele resemnate. Nu mică mi-a fost mirarea când, la



prima întrebare pe care am adresat-o auditoriului, o fetiță de 11 ani mi-a răspuns în limba engleză. I-am adresat alte câteva întrebări și, cu toate că i-a fost dificil, a continuat să-mi răspundă în limba engleză. La sfârșitul fiecărei prezentări, marea majoritatea (90%) din cei prezenți vin în față pentru a ne ruga pentru fiecare dintre ei. Această fetiță a fost printre primii și mi-a spus că își dorește înțelepciune divină, putere și viață lungă pentru a putea predica Evanghelia.

În privirile multor fete am văzut o scânteie de inteligență rar întâlnită în aceste comunități rurale. O fată în vârstă de 21 de ani care provine dintr-o familie musulmană îmi spunea că singura șansă de a-și câștiga independența și autonomia este fie căsătoria, fie studiile universitare. Tragedia este însă că, în ciuda potențialului multora dintre ei, marea majoritate vor rămâne îngropați în mizeria în care s-au născut, cu sufletele chinuite de conștiința posibilității dezvoltării de care nu se vor bucura niciodată.

La finalul întâlnirii au venit la noi părinții cu copiii pentru a ne ruga pentru ei. Mulți, foarte mulți au probleme de sănătate, boli de piele, probleme la rinichi etc. Sunil a făcut și face în continuare eforturi încununat cu succes pentru a implementa în aceste zone rurale filtre de apă pentru a le asigura apă curată.

Ca și în celelalte locuri, și frații din Kasur au pregătit mâncare pentru noi, străduindu-se să ne ofere tot ceea ce aveau mai bun. Cu toate că nu reușesc să înțeleg decât câteva cuvinte din ceea ce vorbesc, pot cu ușurință să văd în privirile lor cum suspiciunea de la început se transformă spre final în dragoste și încredere.

Final de zi cu o concluzie după miezul nopții: Creștinii din vest au dezvoltat un mare handicap: au devenit căldicei. Din această cauză nu mai reușesc să aprecieze la adevărata valoare torentul de binecuvântări de tot soiul care-i înconjoară zilnic. Remediul este simplu: „Este mai fericit să dai decât să primești.” (Fapte 20:35). Cei care vor decide să-și împartă binecuvântările cu aceia care nu au acces la ele, vor fi astfel vindecați.

### **Miercuri, 22 ianuarie. Bhuckkay**

Această zi a fost dedicată unei comunități catolice dintr-un sat izolat. După o călătorie de 60 de minute, am ajuns în satul în care locuiesc cei doi misionari orbi, Asif și Amir. Acolo am avut privilegiul de a le vizita casa, de a le cunoaște familia și de a ne ruga împreună cu ei. M-am cutremurat când am văzut în ce condiții trăiesc acești sfinți ai lui Dumnezeu. O singură încăpere are ușă la intrare; restul seamănă mai mult cu niște șoproane deschise. Paturile sunt făcute dintr-un cadru de lemn pe care este făcută o țesătură dintr-un material suficient de rezistent pentru a susține greutatea unei persoane. I-am găsit gătind o supă într-un ceaun la un foc făcut afară. Nu i-am întrebat de unde aveau mașina de spălat pe care am observat-o afară, dar m-am bucurat să văd că dețin o asemenea facilitate.

Spre deosebire de mulți alții, familia lor este privilegiată să dețină doi cai cu care ceilalți doi frați ai lor care nu au niciun handicap, fac curse ocazionale de transport reușind astfel să câștige câțiva bănuți pentru familia lor. Tatăl lor este de asemenea dedicat misiunii, cea mai mare bucurie a vieții lui fiind faptul că-i poate ajuta pe cei doi fii ai săi orbi să predice Evanghelia.

Împreună cu Asif și Amir, am străbătut distanța de 60 de minute până la destinația finală, Sawal. Staul pe care l-am vizitat este cea mai săracă comunitate pe care am văzut-o până acum. De la mașină am mers timp de 10 minute pe niște alei întortochiate până când am ajuns la o poartă care ne aștepta deschisă. Am intrat într-o curte mare, mai mult lungă decât lată, în care erau casele mai multor membri ai aceleiași familii. Traversând curtea până la clădirea din capătul ei, am observat că una dintre case avea două încăperi despărțite de o jumătate de zid: într-una din încăperi erau două vaci, iar în cealaltă stăteau membrii familiei.



Audiența de aproape 50 de persoane a fost formată de Creștini Catolici. Când, la începutul prezentării, am întrebat cine a citit sau auzit vreodată pilda fiului risipitor, numai trei mâini s-au ridicat. Încercați să vă imaginați ce am simțit: împreună cu un grup de 50 de persoane, femei, bărbați și copii, oameni săraci, simpli, care nu au auzit niciodată pilda fiului risipitor, într-un sat care, cu excepția electricității, este aproape identic cu localitățile din Palestina de acum 2000 de ani. Am început să înțeleg de ce Mântuitorul le vorbea oamenilor în pilde simple, dar atât de profunde, cu elemente desprinse din viața lor cotidiană, povestioare care au avut puterea să le înfățișeze profunzimea dragostei lui Dumnezeu.

La un moment dat l-am întrebat pe unul dintre ei: dacă ai afla că dușmanul tău de moarte are nevoie de un transplant de inimă pentru a fi salvat după un accident, și că fiul tău este singurul compatibil, l-ai da pe fiul tău la moarte pentru a salva viața vrăjmașului tău? Toți au răspuns instinctiv că așa ceva este imposibil și au fost șocați când au realizat că Dumnezeu L-a dat la moarte pe Singurul Lui Fiu născut pentru cei care L-au omorât pe cruce. Ca de obicei, la final, le-am cântat un cântec după care, rând pe rând, au venit în față pentru a ne ruga pentru fiecare dintre ei. Din nou am fost uimit de câțiva copii în care am citit cu ușurință un grad ridicat de inteligență și sensibilitate. Prima persoană care a solicitat rugăciune a fost o fată de 18 ani care și-a dorit ungera cu spiritul sfânt pentru succes în lucrarea de răspândire a dragostei lui Dumnezeu. Am întrebat-o dacă este botezată, iar ea s-a arătat derută: da, fusese botezată prin stropire în Biserica Catolică, dar mi-a spus imediat că pentru ea nu asta contează, ci ceea ce este cel mai important este să primească spiritul sfânt fără de care misiunea este imposibilă.

Un băiat de 14 ani a solicitat rugăciune pentru înțelepciune la școală, să poată învăța, să poată trece examenele și să meargă mai departe cu studiile. Mulți copii au solicitat ajutor pentru studii.

Mi-am dorit să mai fi stat cu ei măcar vreo 3 ani. Puritatea inimii și credința copilăroasă sunt uimitoare în contextul lipsei de informație în ceea ce privește Evanghelia. Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, sper ca în viitorul apropiat fratele Sunil să traducă și să publice broșuri care, într-un limbaj simplu, să-i învețe fundamentul Evangheliei astfel încât credința lor să se maturizeze.

Înainte de plecare au strâns o sumă de bani pe care au oferit-o celor doi frați orbi, Asif și Amir. Și cu toate că trecuse de ora 23:00, nu ne-au lăsat să plecăm până nu am mâncat din orezul, sosul și lipiile pe care le pregătiseră.

Final de zi cu o concluzie la ora 1 dimineață: observând nivelul redus de înțelegere a Scripturii în rândul Creștinilor din Pakistan, m-am întrebat când vor ajunge vreodată să înțeleagă tot ce înțelegem noi. Dar apoi m-am întrebat dacă este nevoie să ajungă să înțeleagă tot ce înțelegem noi. Probabil că majoritatea perlelor din Scriptură nu vor fi niciodată descoperite de ei în această viață.

Și pentru că orice privire în exterior trebuie să rezoneze și în interior, m-am întrebat mai departe: dar noi vom descoperi vreodată în această viață toate perlele Scripturii? Noi cât înțelegem? Avem impresia că mult, dar totuși sunt porțiuni extinse din Scriptură în fața cărora

ridicăm din umeri. Încep să mă gândesc că întregul adevăr descoperit în Scriptură servește numai pentru încheierea mării controversse, iar cei cărora va fi descoperit sunt cei ce vor fi la acel nivel al experienței care le va permite să participe la încheierea mării controversse. Nu văd niciun alt motiv pentru existența adevărurilor Scripturii. La momentul prezent, sigur noi nu suntem aceia...

În fața acestei realități, întrebarea care urmează în mod logic este: care este calea de urmat pentru a ajunge acolo? Cu siguranță că o vor afla numai cei care sunt dispuși să plătească prețul ÎNTREG pentru a intra în această experiență.



### Joi, 23 ianuarie. Lahore

Populația Pakistanului este de 207,8 milioane din care 12,2 milioane locuiesc în Lahore. 90% din Lahore este format din case care se întind până departe, în zare. Cartierul în care locuiește fratele Sunil, Youhanabad, reprezintă una dintre cele mai mari comunități Creștine din Orient (cca 200.000.locuitori): de-a lungul timpului, Creștinii s-au retras aici pentru a forma o comunitate compactă care să le ofere siguranță.

Marea majoritate a „misionarilor” sau „pastorilor” care au vizitat aceste zone, spre rușinea lor, au avut numai interese materiale. Asif și Amir, cei doi misionari orbi, au căzut de multe ori victime unor astfel de persoane. Datorită faptului că cei doi sunt cunoscuți în sute de comunități rurale, mulți dintre cei veniți din vest i-au rugat să organizeze adunări pentru ei. La finalul acestor întâlniri nu numai că celor doi nu le ofereau niciun ajutor material, dar îi și abandonau departe de casă, pentru ei fiecare deplasare fiind o aventură. Din acest motiv ei au fost foarte suspicioși atunci când fratele Sunil le-a spus că va veni din nou un misionar din vest. Aceeași suspiciune a avut-o și fratele Kamran, cel care ne conduce cu mașina peste tot. Aceeași suspiciune am văzut-o în ochii tuturor celor pe care i-am vizitat. Însă, după ce au văzut că eu îi îmbrățișez, că mănânc și beau împreună cu ei, că nu mă uit la ceas după predică ci că, indiferent cât de târziu în noapte am terminat adunarea, nu accept o rugăciune generală pentru binecuvântarea tuturor, ci stau cu fiecare în parte să-i ascult dorințele, durerile și speranțele pentru a ne putea ruga împreună specific pentru fiecare caz în parte, suspiciunile s-au spulberat iar despărțirea devenea grea pentru fiecare dintre noi.

Astfel, fratele Kamran a spus: „Am condus și ascultat mulți predicatori și misionari din vest, dar niciunul dintre ei nu știa ce vroia să spună. Pe omul acesta însă ni l-a trimis Dumnezeu”.

Voi, prietenii mei care mă cunoașteți, știți foarte bine că vă scriu aceste cuvinte nu pentru a mă lăuda, ci pentru a-L slăvi pe Dumnezeu care are planuri mărețe și pentru a vă înfățișa o imagine cât mai realistă a situației și nevoilor de aici.

Din aceste motive, fratele Kamran și-a dorit foarte mult să-i vizităm familia, să avem acolo o prezentare despre dragostea lui Dumnezeu și să ne rugăm pentru fiecare membru în parte.

Astfel, după amiază am ajuns într-o locuință tipică din Lahore iar întâlnirea a avut loc, ca de obicei, pe acoperiș. Au venit nu numai membrii familiei extinse, dar și vecini, toți Creștini. Subiectul prezentat a fost puțin diferit, și anume necesitatea abundenței dragostei în viețile noastre ca singurul mijloc de a-L descoperi pe Isus tuturor celor care ne înconjoară și care sunt de o altă credință. Părtășia a fost dulce și s-a încheiat, ca de obicei, cu rugăciuni, discuții cu fiecare persoană în parte, îndrumări și încurajări.

Fratele Sunil are o fetiță în vârstă de 1 an iar soția lui trebuie să nască peste câteva săptămâni. În tot acest răstimp pe care l-am petrecut împreună, ea a stat singură acasă cu copilul, în fiecare zi până mult după miezul nopții. Dumnezeu mi-a atras atenția asupra acestui lucru, motiv pentru care i-am invitat pe amândoi la Mall-ul de la marginea orașului. Da, în Lahore există cel puțin un Mall construit la standarde vestice și asta pentru că oriunde sunt mulți oameni la un



loc, există și câțiva care să-i exploateze. Soția fratelui Sunil nu fusese niciodată într-un astfel de loc așa că experiența a fost destul de șocantă pentru ea.

La un moment dat, soția fratelui Sunil a spus că trebuie să meargă la baie. Când a ieșit, a venit la noi și ne-a spus că una dintre femeile care fac curățenie în băile publice a observat că este însărcinată, a venit la ea și i-a spus că-și dorește să se roage pentru ea ca să poată avea și ea copii. Pentru că acea doamnă era de credință musulmană, nu era potrivit pentru o femeie să se roage pentru ea, așa că soția fratelui Sunil a venit la noi să ne spună despre cererea ei. Eu l-am rugat pe fratele Sunil să-i spună doamnei că noi suntem Creștini și că nu ne putem ruga decât în Numele Domnului Isus, așteptându-mă astfel la un refuz din partea ei; răspunsul însă m-a uimit: „Știi că tot ce veți cere voi în Numele lui Isus, El va face.”

Dragii mei prieteni, vă scriu aceste rânduri cu lacrimi în ochi, întrebându-mă: când vom înțelege oare nevoia disperată a omenirii de a-L cunoaște pe Mântuitorul? Când vom avea curajul să pornim prin credința în El și prin dragostea față de cei care pier fără să-L cunoască, cu toate că-și doresc cu disperare asta? Sau poate a sosit timpul ca pietrele să vorbească? Cine poate anticipa torentul de binecuvântări care va veni asupra omenirii dacă și când copiii lui Dumnezeu vor intra în Realitatea făurită de Hristos pentru ei? Într-adevăr, *„creația așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.”* (Romani 8:19).

Ajunși înapoi acasă, Sunil și soția lui m-au invitat în camera lor, cu toate că era mult peste miezul nopții. M-au rugat să mă așez, iar ei s-au așezat în fața mea. Cu fețele radiind de fericire, mi-au dat binecuvântarea lor și au cerut binecuvântarea mea peste familia lor. Ne-am rugat împreună, uniți în Hristos, slăvind Dragostea Lui care nu și-a epuizat mijloacele de a spulbera prejudecățile *„spre a-și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ.”* (Efeseni 1:10).

### **Vineri și Sâmbătă, 24-25 Ianuarie, Faisalabad**

Călătoria de la Lahore până la Faisalabad a durat 4 ore. Datorită faptului că fratele Sunil nu cunoștea personal pe nimeni acolo, din motive de siguranță, a trebuit să închiriem o cameră de hotel până a doua zi dimineață când aveam programată o întâlnire într-o biserică Creștină.

Pentru după amiaza acestei zile am avut programate două întâlniri cu trei pastori, din care au venit numai doi. Primul dintre ei a venit împreună cu soția lui care m-a surprins cu un cadou: un buchet de flori și o cămașă nouă! Am petrecut împreună trei ore de dulce părtășie. Acest cuplu misionar este implicat în două activități separate: o misiune pentru copii și o alta pentru predicarea Evangheliei la persoanele de o altă credință: musulmani și hinduși. Discutând împreună, am observat că nici ei nu aveau în înțelegere profundă a Evangheliei iar Dumnezeu a condus discuțiile în direcții pe care ei nu le-au explorat niciodată. Subiectul asupra căruia ne-am aplecat a fost același: dragostea lui Dumnezeu. Pe măsură ce citeam versete din Scriptură și comentam câteva ceva pe ici pe colo, puteam observa uimirea care creștea pe fețele lor, descoperind noi adâncimi ale dragostei lui Dumnezeu. Ne-am despărțit urmând ca ei să păstreze legătura cu fratele Sunil care să le împărtășească în viitor literatura pe care i-o voi trimite pentru traducere.

Cea de-a doua întâlnire am avut-o cu un grup de 6 pastori. Dialogul a fost foarte sacadat, au fost inconsecvenți în ceea ce spuneau și cu greu am reușit să înțeleg ceva coerent despre misiunea lor. Ne-am despărțit după o oră cu planul de a ne revedea a doua zi la prânz pentru o întâlnire la biserică lor.

A doua zi, așa cum fusese programat, am mers la o sală de adunare amenajată într-o casă. Tot ceea ce a avut loc acolo a avut un iz protocolar, forțat, artificial. Simțeam lucrul ăsta la fiecare pas, dar mă luptam cu propriile sentimente datorită înclinației naturale de a le oferi oamenilor cele mai bune intenții. Din cei peste 50 de participanți despre care-mi spusese că cu o seară înainte că vor veni, nu au ajuns decât 20 iar din aceștia numai 5 au ridicat mâna când am întrebat dacă au citit sau au auzit vreodată despre pilda fiului risipitor. Am fost șocat, gândindu-mă că această pildă alături de cea cu oaia pierdută reprezintă minimumul de informații despre pildele Mântuitorului ale celor care participă în mod regulat la serviciile religioase ale unei biserici Creștine. Dar mi-am spus din nou: „Eh, poate aici este altfel.”

Cu excepția unuia dintre pastori, cel mai în vârstă care nu locuiește în Faisalabad, toți ceilalți aveau aerul de oameni de afaceri, depunând vizibile eforturi pentru a mima omul religios. Cu toate că mi-am dat toate străduințele, nu am reușit să văd deloc spiritul lui Dumnezeu în ei.

Spre deosebire de toate locurile în care am fost până acum, la această întâlnire de îndată ce predica s-a terminat, cu excepția familiilor pastorilor, toți oamenii au dispărut instantaneu. Dacă în celelalte locuri imediat după terminarea predicii, fără niciun anunț sau invitație, cu nicio excepție, oamenii veneau în față și se așezau în rând pentru a discuta cu noi și pentru a avea rugăciuni personale, aici nici gând de așa ceva.

După ce am servit un ceai și o prăjitură în aceeași atmosferă protocolară, când fratele Sunil a spus că, datorită distanței lungi pe care o avem de parcurs până la Lahore, trebuie să plecăm, unul dintre pastori a insistat foarte mult să mergem să vizităm școala pe care a înființat-o, ceea ce am și făcut. Această școală este la 50 de metri depărtare de locul de adunare și constă în 3 încăperi unde am găsit copii pe 3 categorii de vârstă. El ne-a explicat că a înființat această școală în urmă cu 2 ani datorită faptului că în sistemul național de educație, studiul Coranului este obligatoriu. Fratele Sunil l-a întrebat cum a obținut anumite certificate și autorizații pentru asta, dar pastorul nu a știut despre ce documente era vorba. Eu l-am întrebat dacă la finalul acestei școli le poate oferi copiilor diplome pentru a-și continua studiile, iar el mi-a spus că singura diplomă pe care le-o oferă este de absolvire a unor studii Biblice, diplomă care, desigur, nu este recunoscută de stat. Continuând discuția, ne-a lămurit în final că de fapt aceste cursuri nu le înlocuiesc pe cele de stat, ci le completează, fiindând sub forma unui „after-school.”

Despărțirea a fost la fel de protocolară.

Ceea ce este interesant este că fratele Kamran (cel care ne conduce peste tot), are rude care locuiesc în Faisalabad motiv pentru care a decis să le viziteze vineri seara. Când a revenit de la această vizită, ne-a spus că rudele lui locuiesc exact pe strada unde este și această sală de adunare și că unchiul și vărul lui îi cunosc prea bine pe cei de acolo. Unchiul lui este ofițer de poliție la departamentul „Investigații”, motiv pentru care involuntar cunoaște mai mult decât alții detalii despre cei din jurul lui. Când au auzit pe cine a venit fratele Kamran să viziteze, au început să râdă și i-au spus că aceștia sunt leneșii cartierului, care nu fac nimic decât „mult fum ca să primească bani din străinătate.” Când am auzit toate acestea m-am întristat foarte mult. M-am gândit apoi că rudele fratelui Kamran, nefiind Creștini, pot avea o imagine deformată despre acești frați. Ei i-au spus fratelui Kamran că vor căuta să afle dacă părinții copiilor care merg la școala pastorului îi plătesc sau nu acestuia vreo taxă, căutând astfel să determine dacă activitatea este una misionară sau nu.

Am plecat din Faisalabad foarte răvășit. Continui să sper că tot ceea ce am văzut și simțit nu reprezintă realitatea, fiind deplin conștient că nimeni nu poate dezonora mai mult Numele lui Dumnezeu decât un Creștin neconvertit. Îmi este foarte greu să scriu aceste rânduri, dar o fac pentru a continua să vă rugați pentru misiunea din Pakistan și pentru a învăța cu toții din toate experiențele.

### **Duminică, Luni, 26-27 Ianuarie, Sheikhupura, Lahore**

Pentru ziua de duminică am avut programate două vizite la două biserici. Fiind duminică, cartierul Youhanabad unde locuiește fratele Sunil, unul Creștin, era foarte aglomerat. Am fost uimit să observ că peste tot erau militari înarmați și din loc în loc existau puncte de verificare unde fiecare dintre cei care intrau în cartier erau controlați. Fratele Sunil mi-a explicat că această măsură guvernamentală a fost luată în urma atentatelor din anul 2015. De atunci, în fiecare duminică guvernul asigură pază militară la fiecare biserică Creștină, chiar și la cea pe care am vizitat-o dimineață.

Pastorul acestei biserici a absolvit școala misionară adventistă iar adunarea este formată din circa 50 de persoane. Aici am găsit Creștini cu un nivel puțin mai ridicat de cunoaștere și înțelegere a Scripturii. Atât adulții cât și copiii au fost foarte atrași de subiectul dragostei lui Dumnezeu, atenți la fiecare pildă, povestioară și foarte activi în a răspunde la multele întrebări pe care le adresam. Ca de obicei, la finalul întâlnirii mulți dintre ei au venit în față pentru a ne ruga pentru ei. Majoritatea celor care au solicitat rugăciune au fost tineri și adolescenți care erau



interesați atât într-o creștere în experiența de a-L înțelege pe Dumnezeu mai bine, cât și a capacității de învățare. Cu toate că această comunitate este una extrem de săracă, am putut observa în privirile multora dintre ei sclipirea inteligenței și a spiritului lui Dumnezeu.

Următoarea întâlnire a avut loc la o altă margine a aceluiași oraș, Sheikhupura. Această comunitate, mai săracă decât cea dintâi, este una amestecată: atât Creștini cât și musulmani. Aici am vizitat un pastor pe care l-am cunoscut pe internet, un frate pe care fratele Sunil nu-l întâlnise înainte. Am fost plăcut surprins să găsesc aici o comunitate puternică și care se dezvoltă încet, dar sigur. De-a lungul timpului, în ciuda sărăciei lor, au reușit să strângă suficienți bani pentru a achiziționa un teren pe care, deocamdată, au montat un cort improvizat din lemne și tot felul de țesături. Pastorul a pregătit din timp afișe prin care a anunțat această întâlnire în toată comunitatea, așa că au participat peste 100 de persoane. Nu-mi amintesc să fi observat în ochii vreunui dintre ei lipsa de interes sau entuziasm. Aceasta a fost comunitatea de la care am primit cele mai complexe și elaborate răspunsuri la întrebările mele, cei care au pătruns cel mai adânc în gândurile pe care le-am împărtășit. Adolescenții și tinerii rămâneau uneori cu privirea pierdută, imaginându-și descrierile pe care le făceam, pentru ca mai apoi să tresară la fiecare concluzie despre minunăția dragostei lui Dumnezeu. Timpul de rugăciune de după prezentare a fost unul foarte binecuvântat. Ne-am rugat pentru persoane de toate categoriile de vârstă, dar tinerii și adolescenții au fost cei mai mulți, cu cereri specifice în mod deosebit pentru binecuvântări spirituale. Bucuria a fost atât de mare încât unii dintre ei au rămas cu noi până târziu în noapte, au stat lângă mașină până în ultima clipă, ochii lor exprimând regretul despărțirii.

După ce întâlnirea s-a terminat, pastorul ne-a rugat să mergem la el acasă pentru a ne ruga pentru soția lui. Când am ajuns, am găsit o femeie tânără stând în pat și plângând. Ne-a explicat că are dureri insuportabile la coloană, dureri cu care a rămas în urma unei anestezii primite în coloană la ultima naștere. Ne-am rugat pentru ea după care am întrebat-o cum se simte; mi-a spus că mai bine, dar tot plângea. Atunci ne-am mai rugat încă o dată, după care a spus că se simte mult mai bine, s-a oprit din plâns, s-a ridicat din pat și a ieșit cu noi afară. După ce am ajuns în România, l-am întrebat din nou care este starea soției lui, iar el mi-a confirmat că este recuperată complet. Slavă lui Dumnezeu!

La despărțire pastorul mi-a spus că atunci când voi reveni să-i vizitez, în locul cortului va fi ridicată o casă de adunare.

A doua zi am vizitat o familie mare de Creștini din Lahore pentru o rugăciune deosebită.

Această familie este formată din trei frați și o soră, fiecare cu familia lui. Ei ne-au invitat pentru că o suspectau pe mama lor că este demonizată. Ne-au povestit că în trecut, înainte de a deveni Creștini, toată familia a fost implicată în vrăjitorie și magie. După ce s-au întors la Dumnezeu toată influența demonică a dispărut, mai puțin asupra mamei lor. Ei mi-au povestit că uneori vine un demon care începe să vorbească prin ea și să se manifeste în moduri ciudate. Am întrebat-o pe femeie ce are de spus despre asta la care ea ne-a spus că știe când demonul intră în ea și că simte în permanență o



apăsare, dar nu-și amintește nimic din momentele în care demonul se manifestă. Înainte de a ne ruga, le-am oferit explicații detaliate despre ceea ce spune Scriptura despre deschiderea porții minții și a sufletului către demoni, dar și despre calea de a scăpa. După ce i-am instruit în credința rugăciunii, ne-am rugat toți împreună. La final, femeia ne-a spus că se simte mult mai bine. Am petrecut apoi mult timp cu ei explicându-le atât necesitatea studiului zilnic al cuvântului lui Dumnezeu personal și în familie, cât și aceea a predării tuturor aspectelor din viață care i-ar despărți de Dumnezeu. Studiul din Scriptură despre necesitatea întăririi familiei și în mod deosebit a copiilor în fața atacurilor demonice i-a impresionat foarte mult. Au înțeles că noi, Creștinii, constituim țintele principale ale demonilor motiv pentru care experiența Creștină nu poate fi obținută fiind delăsători și nepăsători față de cuvântul lui Dumnezeu. Observând că mulți dintre copiii familiilor care locuiesc în oraș au acces la televizor și la jocuri pe telefoane mobile, le-am explicat de asemenea că aceste instrumente constituie mijloacele moderne prin care demonii strică mintea copiilor încă de la vârste fragede. La finalul discuției unul dintre frații din acea familie a solicitat rugăciune pentru o creștere spirituală, pentru putere și înțelepciune în a-L cunoaște și urma pe Dumnezeu.



Concluzia acestor două zile mă duce cu gândul la noi, cei care avem atâta bogăție materială și spirituală. Știu că rutina zilei în care suntem prinși de mulți ani de zile ne împiedică să conștientizăm că în alte părți ale lumii sunt oameni care cu adevărat flămânez și însetează după Lumina care să-i scoată din întunericul în care-și trăiesc cu amar viețile. Călătorind în diferite comunități rurale, am văzut și mai clar faptul că nivelul spiritual determină nu numai viața viitoare, dar și calitatea acestei vieți. Rugați-vă pentru frații din Pakistan!

### **Martți, 28 ianuarie, Lahore**

Ultima zi a acestei călătorii a fost similară cu prima: am petrecut-o împreună cu familia fratelui Sunil. De data aceasta însă, pentru că suspiciunile au fost pe deplin spulberate și, mai mult decât atât, s-a creat o legătură strânsă de dragoste, fratele Sunil a invitat și familia surorii lui pentru un moment deosebit: sfânta cină. În ultimele două zile în Lahore a plouat iar consecințele sunt greu de imaginat de noi, cei din vest. Cu una dintre ele suntem însă familiarizați: pana de curent. Astfel, întregul serviciu de comuniune s-a desfășurat la lumina unor lumânări într-o atmosferă foarte încărcată emoțional. Acest serviciu sfânt a fost urmat de o rugăciune specială pentru dedicarea fetei fratelui Sunil în mâinile Domnului. După aceasta familia surorii fratelui Sunil a dorit să ne rugăm în mod deosebit pentru protecția copiilor. N-am înțeles de ce până mi s-a explicat: cu ceva timp în urmă cel mai mic copil din cei trei a murit în mod subit.

Suferința, durerea și chinul sunt la tot pasul aici. Încetul cu încetul încep să înțeleg mecanismele dar și cauza principală: lipsa educației Creștine menține oamenii într-un întuneric dens, chinându-se mereu cu întrebarea: „Asta este voia lui Dumnezeu pentru noi?”.

Peste câteva ore voi pleca iar nostalgia îmi cuprinde sufletul. Mă întreb: „Îl voi mai vedea oare vreodată pe fratele Sunil în această viață? Dar pe acești preaiubiți de Dumnezeu? Oare cât vom fi în stare să facem pentru ei atât timp cât se mai poate?”.

### **Miercuri, 29 ianuarie, Lahore.**

Seara trecută discutam cu o fostă colegă de școală care-mi spunea că a vizitat în urmă cu câțiva ani Lahore, dar că nu s-ar mai întoarce niciodată aici. „De ce?” am întrebat-o. „Misionarismul Creștin într-o țară musulmană prezintă anumite riscuri, mai ales când oamenii

sunt needucați și fanatici. Cunosc binișor cultura asta și d-aia am spus ca n-aș mai merge.” mi-a răspuns ea.

Așteptând imbarcarea pe aeroportul pe care am aterizat în urmă cu 11 zile, îmi dau seama că numai veșnicia va descoperi detaliile acestei călătorii și mai ales rolul decisiv pe care voi, prietenii și frații mei, l-ați jucat cu succes.

Acum, la finalul călătoriei, pot să revăd toate detaliile, să așez cap la cap toate evenimentele și să trag concluziile. Nu știu dacă voi mai reveni vreodată aici și asta datorită faptului că principalul motiv pentru care Dumnezeu m-a trimis aici este de a lucra noi legături între membrele trupului lui Hristos. Lucrarea fraților Sunil, Amir și Asif este una puternică, în plină desfășurare, cu perspective uimitoare. Datorită notorietății câștigate pe plan național de fratele Sunil atât prin apariția în direct la numeroase canale de televiziune cât și prin melodiile lui care se transmit în fiecare zi pe canalele de televiziune Creștine, incredibil de multe uși îi stau deschise nu numai în mediile Creștine, dar și în celelalte deopotrivă. Pe de altă parte, experiența de peste 20 de ani a fraților Asif și Amir le păstrează deschisă calea către comunitățile rurale unde sunt mii de oameni care cu adevărat flămânez și însetează după cunoașterea Adevărului și asupra cărora ei au o influență foarte mare.

De ce sunt atât de importante toate aceste detalii? Așa cum scriam în raportul zilelor de vineri și sâmbătă, de-a lungul timpului ei au fost vizitați de mulți „pastori” și „misionari” din vest a căror atitudine a făcut ca încrederea în Creștinii occidentali să fie cu desăvârșire consumată. Pe parcursul ultimelor zile pe care le-am petrecut aici, fratele Sunil mi-a tot repetat că din punctul lor de vedere este într-adevăr o minune că Dumnezeu a reușit să ne aducă împreună pe mine și pe el (detaliile le puți afla din interviul pe care l-am filmat împreună cu fratele Sunil). Așadar, în aceste locuri care au fost „arse” de alții înaintea noastră, Dumnezeu a reușit să facă minunea de creea totuși o legătură cu vestul. Poate vă veți întreba: „Dar de ce este atât de important ca ei să aibă o legătură cu vestul?”. Ei bine, în timp ce de-a lungul rapoartelor am subliniat nivelul lor ridicat de credință și puritate copilărească față de al nostru, nu pot să neg pe de altă parte faptul că înțelegerea adâncimilor Evangheliei de care noi ne bucurăm este total absentă peste tot pe unde am mers în Pakistan. Așa cum Pavel explica dinamica funcționării trupului lui Hristos, noi avem nevoie de ei în aceeași măsură în care și ei au nevoie de noi.

Astfel, prin această legătură cu Pakistanul, Dumnezeu ne oferă privilegiul să fim noi aceia prin care El va înfăptui minunile pe care le-a planificat pentru această parte a lumii.

Este mare nevoie de materiale tipărite. În cel mai scurt timp trebuie să-i trimitem fratelui Sunil literatură care să conțină adevărul Evangheliei. Materialele pe care le are acum la dispoziție conțin multe erori și nu lămuresc dragostea necondiționată a lui Dumnezeu, adevărul despre identitatea lui Dumnezeu și a Fiului Său, realitatea Darului lui Dumnezeu în neprihănirea oferită fiecărei persoane în parte. Este mare nevoie de studii Biblice și materiale care să lămurească aceste fundamente într-un limbaj cât mai simplu. De îndată ce aceste materiale vor fi expediate, fratele Sunil le va traduce în limba Urdu, le va tipări și va începe lucrarea de răspândire a lor și de educare a tuturor celor doritori să învețe.

Știu că fiecare dintre voi este deja implicat în proiecte misionare iar aceste rânduri nu se constituie într-o încercare de a vă împovăra. Nicidecum! Sugestia mea nu este în niciun caz de a abandona proiectele pe care le aveți în derulare, ci mai degrabă de a considera în rugăciune și acest proiect al lui Dumnezeu.

Nu, noi nu suntem chemați la a salva întreaga omenire pentru că nu putem face asta. Cât de mult ne-ar plăcea, este peste puterile noastre. Această misiune aparține în exclusivitate Domnului Hristos care o face prin trupul Lui. Această călătorie în Pakistan m-a convins mai mult ca niciodată că Hristos Își are copiii și mesagerii Săi în fiecare ungher al acestei lumi. Faptul că noi nu-i cunoaștem sau nu-i vedem nu înseamnă că ei nu există. El acționează zilnic prin fiecare dintre aceștia potrivit unui plan pe care niciun om nu l-ar putea înțelege. Fiecare dintre noi suntem mădular și fiecare mădular în parte trebuie să-și înțeleagă călăuzirea la fiecare pas. Astfel, într-un mod miraculos, prin credință, această misiune imposibilă pentru vreun om sau organizație omenească, va fi îndeplinită de Singurul care o poate face.

*„Dacă trăim Duhul, să și umblăm prin Duhul.” (Galateni 5:25).*



# DEMASCAT

Imad Awde

O altă întâmplare o reprezintă discuția din Isus și femeia de la fântână. Aceasta L-a întrebat pe Isus:

„Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.” (Ioan 4:20).

În vremurile acelea, evreii și samaritenii credeau diferit despre locul de închinare și persoana căreia trebuiau să I se închine, de aceea femeia a ridicat această problemă. Acum observați ce îi răspunde Isus:

„Voi vă închinați la ce nu cunoașteți, noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mântuirea vine de la iudei. Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.” (Ioan 4:22, 23).

Isus i-a spus în mod clar femeii două lucruri: în primul rând că evreii aveau adevărul despre Dumnezeu. În cel de-al doilea rând Isus i-a spus Cui să I se închine sau, cine era Dumnezeul evreilor. El a spus „adevărații închinători se vor închina Tatălui.”

Scriptura este clară în ceea ce privește identitatea Celui pe care Îl venerau evreii în primul secol. Ei I se închinau lui Dumnezeu Tatăl. Așadar, revenind la ideea principală, atunci când eruditul i-a spus lui Isus „Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El”, la cine se referea el?

Este clar că se referea la Dumnezeu Tatăl, nu la o unitate de trei persoane. Aceasta era ocazie perfectă pentru ca Isus să clarifice tuturor faptul că Dumnezeul Bibliei este o unitate de trei persoane. Însă, în loc de a găsi o clarificare sau o corectare, citim o afirmare. Observați modul în care Isus a răspuns:

„Isus a văzut că a răspuns cu pricepere și i-a zis: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.” Și nimeni nu îndrăznește să-I mai pună întrebări.” (Marcu 12:34).

Bazându-Se pe răspunsul eruditului, Isus a spus: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.” Aceste cuvinte nu sună ca o încercare de a schimba modul în care eruditul înțelegea identitatea lui Dumnezeu. Isus a afirmat credința eruditului și l-a încurajat să o mențină. Mai mult decât atât, observați cum comentează Marcu: „Isus a văzut că a răspuns cu pricepere...” Asta este ceea ce a fost învățat Marcu. Marcu a crezut că eruditul a răspuns cu înțelepciune, în mod corect. Și nu numai atât, dar el a crezut că Isus gândea că răspunsul acestuia a fost corect.

Vă rog să nu pierdeți punctul central: Marcu, autorul acestei Evanghelii, a fost cel care a scris ceea ce s-a întâmplat. Fără nicio îndoială, el a scris lucrurile așa cum le-a înțeles și cum le-a auzit. Isus nu a spus „De vreme ce ai răspuns cu înțelepciune, hai să-ți spun ce cred Eu.” Marcu a crezut că Isus a fost mulțumit de răspunsul cărturarului sau, cel puțin, a crezut că Isus a gândit că răspunsul a fost înțelept.

Cu toate că unii teologi nu sunt de acord, marea majoritate a cercetătorilor cred că Marcu a fost primul care a scris Evanghelia, cândva în jurul anului 70. Asta înseamnă cam la 36 de ani distanță de moartea și învierea lui Isus. Dacă autorul acestei Evanghelii a fost un trinitarian, nu ar fi crezut că răspunsul eruditului a fost înțelept. Acest detaliu ne arată că Marcu nu a fost trinitarian, nici eruditul și, cu siguranță, nici Isus.

Numai acest pasaj singur ne arată că Dumnezeul Bibliei la care s-a referit Marcu, eruditul și Isus, nu este nimeni altul decât Dumnezeu Tatăl. Este această concluzie corectă? Sau este bazată numai pe un pasaj izolat și scos din context? Nu, desigur că nu. Iată alte pasaje:

„totuși, pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și, prin El, și noi.” (1 Corinteni 8:6).

„Cu ea binecuvântăm pe Domnul și Tatăl nostru și tot cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu.” (Iacov 3:9).

„pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.” (Romani 15:6).

„Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:6).

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos...” (2 Corinteni 1:3).

Aș vrea să evidențiez numai un singur verset din cele menționate mai sus. Pentru mine, pasajul din 1 Corinteni 8:6 reprezintă unul dintre cele mai clare versete ale Scripturii la acest subiect. Pavel spune că nu există decât un singur Dumnezeu (1 Corinteni 8:4). El afirmă foarte clar care este identitatea Acestui Dumnezeu: Tatăl. Apoi adaugă „din care sunt toate lucrurile.” Tatăl este Sursa tuturor lucrurilor. El este Singurul Dumnezeu al Bibliei. (vezi de asemenea și 2 Corinteni 5:18; Romani 11:36; Efeseni 3:14, 15).

La aceasta, el adaugă „și un singur Domn, Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile.” După ce clarifică identitatea unicului Dumnezeu, el spune că există și un singur Domn, anume Isus. Apoi adaugă: „prin care sunt toate lucrurile.” Tatăl este Sursa tuturor lucrurilor în timp ce Isus este Făcătorul tuturor lucrurilor. Dacă nu este clar, iată ce afirmă Pavel într-un alt loc:

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.” (Evrei 1:1,2)

„și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile” (Efes. 3:9)

Dumnezeu Tatăl a creat toate lucrurile prin Isus Hristos, Fiul Său. Tatăl este Sursa tuturor lucrurilor iar Hristos este Făcătorul tuturor lucrurilor. De aceea, atunci când Biblia afirmă că există un singur Dumnezeu, se referă la Sursa tuturor lucrurilor. Potrivit Scripturii, există o Singură Sursă a tuturor lucrurilor nu trei, și anume Tatăl.

Este important să înțelegem pentru că Biblia se referă la Isus ca fiind Dumnezeu. Isus este divin și vrednic de închinare. El este născut, nu creat. Dacă nu înțelegem principiul fundamental afirmat de Scriptură, și anume că singura Sursă a tuturor lucrurilor este unicul Dumnezeu al Bibliei, vom ajunge într-o mare confuzie.

Isus Însuși a spus că sursa propriei Sale vieți este Tatăl: „Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.” (Ioan 5:26). În capitolul următor vom studia mai detaliat ce afirmă Scriptura despre Isus. Biblia afirmă monoteismul, dar nu orice fel de monoteism. Scriptura subliniază foarte clar faptul că unicul Dumnezeu este o Ființă pe care o numește „Dumnezeu Tatăl”.

Păstrând acest gând în minte, cine este „Dumnezeu”-ul la care se referă cele trei solii îngerești?

„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7).

Nu este nimeni altul decât unicul Dumnezeu al Bibliei, Dumnezeu Tatăl. Pentru a confirma această concluzie, observați că Ioan, scriitorul Apocalipsei, după ce a fost amenințat și eliberat împreună cu Petru de către preoți și conducători, a revenit la ai lui și li s-a alătura în rugăciune către Dumnezeu; observați cum s-au rugat:

„Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis: „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele! ... În adevăr, împotriva Copilului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont...” (Fapte 4:24, 27 - KJV).

Din această exprimare este clar faptul că Ioan credea că „Dumnezeu” care a „făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele” nu este nimeni Altul decât Dumnezeu Tatăl. Isus este „Copilul sfânt” al Dumnezeului la care s-a referit în Apocalipsa 14:7.

# INVITAȚIE



Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la o nouă întâlnire de studiu și rugăciune în perioada 5 – 9 august 2020. Prezentatorii din acest an vor fi Howard Williams din Jamaica, Derrol Sawyer din SUA și Imad Awde din Australia.

Cazarea se va face în aceeași locație ca și în anii precedenți, [Pensiunea „Casa Răzvan”](#) din localitatea Hațeg, județul Hunedoara. Costul este 40 lei/noapte/persoană. În fiecare cameră trebuie să fie cazate minim 3 persoane. Pentru copiii care nu ocupă pat nu se percepe taxă pentru cazare. Persoanele care vor fi cazate în alte locuri vor plăti 5 lei pe zi pentru sala de conferință. Pensiunea nu oferă servicii de restaurant însă în zonă există firme de catering, restaurante și super-market.

Este important să rețineți faptul că locurile sunt limitate, motiv pentru care este imperios necesar să vi-l rezervați pe al dumneavoastră până la data de 31 mai 2020 prin depunerea sumei integrale în contul RO66BTRL01301201M16722XX de la Banca Transilvania pe numele Trif Stanciu Olimpiu. Vă rugăm să specificați la rubrica „detalii depunere” că suma reprezintă contravaloarea participării la întâlnirea de la Hațeg și să-l anunțați telefonic pe domnul Trif la numărul 0752211191 de la care puteți obține și alte detalii.

Cazarea se va face miercuri, 5 august, începând cu **ora 14**, iar plecarea va fi duminică 9 august la **ora 17**. Pensiunea oferă apă caldă non-stop, sală de conferință, acces gratuit la internet, bucătărie comună, foisor, leagăne, piscină și un generos spațiu de joacă securizat pentru copii. Puncte de interes turistic: [Lacul de acumulare „Gura Apelor”](#), Rezervația de Zimbri, Parcul Național Retezat, [Parcul Dendrologic Simeria](#), Sarmizegetusa Ulpia Traiana etc.

**Cel mai important** este însă faptul că aceasta este o întâlnire de studiu al Bibliei, rugăciune și părtășie Creștină în vederea pregătirii personale pentru revenirea iminentă a Domnului Isus și a evenimentelor premergătoare acesteia. Spiritul, așteptările și participarea efectivă pe toată perioada întâlnirii a fiecăruia dintre dumneavoastră vor scrie istoria acestor 5 zile și vor înclina balanța fie în favoarea revărsării abundente a spiritului sfânt, fie în favoarea unei simple întâlniri sociale și turistice. Rugăciunile noastre sunt ca fiecare participant să aibă curajul de a se lăsa în totalitate călăuzit de Cel care este Calea, Adevărul și Viața.

Vă așteptăm cu inimile deschise!

*Prietenii de la „Divina Vindecare”*



Vă invităm să vizitați și site-ul [www.lectiicubiecte.ro](http://www.lectiicubiecte.ro), loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

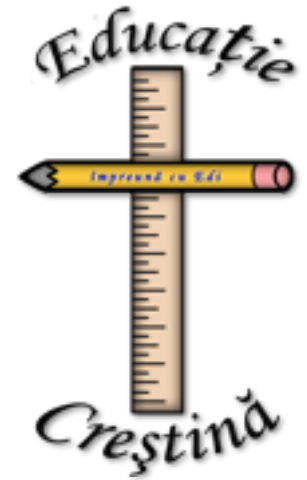
Vă invităm să vizitați și site-ul [www.edy.hu](http://www.edy.hu), loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul [www.edy.hu](http://www.edy.hu) vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la [adresaedi@gmail.com](mailto:adresaedi@gmail.com) pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul [www.divinavindecare.ro](http://www.divinavindecare.ro), un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria site-ului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa [divinavindecare@gmail.com](mailto:divinavindecare@gmail.com) iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.



#### Linkuri utile

Jesus' Gospel



Hitböl hitbe



Revelation 14:12



Heilung in Christus



Restoration Ministry



Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 122 Februarie 2020

Tiraj 75 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

